

“మేడిపండు”

రచన : శ్రీ వ. యశ్వీ. రమణారావు.

“ఎంత పండకేస్తావయితే?” అన్నాడు రాంజీ.

నాకింకానమ్మకం కదర్నా వాడిమాటలమీద.

“నీ మొహం పండేనికపోయి పశ్చురాలగొట్టించుకోక” అన్నానుచివాగ్గా.

“పశ్చురాలగొట్టించుకుంటానో, నీదగ్గర ముక్కుపిండి పండకేవనూలు చేసుకుంటానో పండకేవని చూడగూడదా?” ధైర్యంగా అంటున్న రాంజీ మాటలతో నానమ్మకం కొద్దిగా సడలుతోంది.

బస్ స్టాప్ లో జనానికి కొద్దిదూరంగా బుజాలచుట్టూ పమిట నిండుగా కప్పుకుని ప్లాస్టిక్ బుట్టచేతిలో పట్టుకుని ముగ్గుమనో హఠంగా చూసిన కొద్ది చూడాలనిపించేట్టున్న అందమైన ఆ అమ్మాయి మీద నాకేకాదు బస్ స్టాప్ లో నుంచొన్న ఏ నొక్కడికీ వేరే భావమున్నట్లుకనిపించాలా నొక్కరాంజీకి తప్ప! వాడో అమ్మాయిల పిచ్చిగాడు. వాడి దృష్టికి చీరగట్టుకున్న అమ్మాయి లందరూ ఆవిధంగానే కనబడతారుకాబోలు. అంత ఆణుభవగా నించున్న ఆ అమ్మాయి అలాంటిదంటే మాత్రం నా మనసు కుతరాఁవూ నొప్పుకోటం లేదు!

“ఏంటిగురూ ఆలోచిస్తున్నావు? ఆ అమ్మాయికి పాతిక నాపండం పది మొత్తం ముప్పుయిడుంటే చూడు పండంనాకు, పడ నీకూ దక్కతాయి అన్నాడు రాంజీ ముసూరుగా.

అంత అందంభరీదు పాతిక రూపాయలేనా? ఎంత అదృష్టంచేసుకున్నట్టాలి అంత అందమైన నోడిలో తల పెట్టుకు పడుకుని ఆచిరునవ్వుల ముత్యాలేరుకోటానికి! చేసుకుంటే అలాటమ్మాయినే పెళ్ళిచేసుకోవాలి లేక పోతే పెళ్ళివొద్దు పీడావొద్దు అనుకోవాలి. ఏమగాడయినా ఎంత గింజుకున్నా ఆ అమ్మాయిమీద ఛస్తే మరో భావంకలగలేదు, మరి రాంజీ వాడేమో...

“ఏంటిగురూ ఇలా ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటే ఏట్టని మరోడు కొట్టుకుపోగల్గు, తర్వాత విచారించి లాభం లేదు చూస్తోమరి” అన్నాడు రాంజీ నా ఆలోచనకి అంతరాయం కలిగిస్తూ.

“నువ్వొంతవ ముందెప్పుడయినా ఆ అమ్మాయితో...” అడిగాను.

“లేదుగురూ” అన్నాడు రాంజీ.

“మరెలా చెప్తున్నావ్?” అన్నాను అసహనంగా.

“నీటిలో ఈదుతున్నప్పుడు చూసేవాడికి నాంపా బాకూ నొకలానే వుంటాయి. వేటాడే అనుభవమున్న పోడి కళ్ళకి నాంసేదో బాలేదో తెలుస్తుంది. మరి నీ కందుకదంతా పండకేవని చూడగూడదా? అదిబాతని తేల్చేస్తాను” ఆ విద్యలో నిష్ణాతుడిలా అన్నాడు రాంజీ.

ఆ విషయంవేదో తేలుకోవానిపిస్తోంది నాకు.

“ఇక్కడే మాట్లాడేస్తావా?” అనుమానంగా భయంగా అడిగాను.

“దానికంతా వుందిలేగురూ పెక్కిక్క. ఇంత! నవ్వు పండంవేసినట్టేనా?”

“ఆఁ”

“కేబులో వున్నది ముప్పుయిడు రూపాయిలేనా? పైసలా?”

“రూపాయిలేనా తీసి చూపించమన్నా కేంద్రీ?” క్షణక్షణం వెరిగిపోతున్న అసహనంతో చిరాగ్గా అన్నాను.

“రైలో ఇంక మాట్లాడకండా నేనెలా ప్రాసీ దయితే అలాఫాలో అవు. మధ్యలో చెత్త క్రక్కలేనీ నన్ను డిస్ట్రబ్ చెయ్యక” అన్నాడు రాంజీ.

అంత అందం పాతికరూపాయలకే భారపోసేసే ఆ అమ్మాయి కేవలంలో ఎంత నవ్వుపోయబంటుంది పోలిక.

అందులో నా కదిదూపాయిల నన్నం ఎంతని? ఆ అమ్మాయి అలాంటిది కాదు కాకుడదనే నా గట్టివమ్మ కలిగి నాచేత పండంకాయించింది. రాంజీలాంటి పెద్ద కలిగి తగిన కాస్తీజరగాలి! అప్పటికిగాని బుద్ధిరాదు ఈ వచ్చుకామెర్ల ప్రపంచానికి! ఆ అమ్మాయి అందంమీద తమిళీతని ఆరాధనతో కనిగా అనుకున్నాను. ఇలా అలోచిస్తూ పక్కకి చూసాను. రాంజీగాడు లేడు. ఆ అమ్మాయి నిలబడ్డవోటుకి అతిదగ్గరో వెళ్ళి నుంచున్నాడు అప్పటికే! అయితే ఆ అమ్మాయి వాడివేషే చూడలేదు. నే చూస్తూండగానే వాడు అమ్మాయి చుట్టూరెండు ప్రదక్షిణలు చేసాడు. వాడు చేస్తున్న దేంటో ఏదైనా గొడవోస్తే ఈ బస్ స్టాపులో పది మంది మద్యా ఎంతవమానం? నేంపోయి కానేను పండం! నొక్కనిషయం మాత్రం ఆమెమీద నా అచంచల వమ్మకానికి నిరుద్దంగా సమ్మెటపోటులా తగులొంది. అదే ఆ అమ్మాయి అరగంటనేపయినా వచ్చిన ఏ బస్సు ఎక్కడందా ఎందుకు నించున్నట్టూ అని. అలా అనుకుంటున్న క్షణంలోనే నా అర్థ విక్యాసం సడలి పోతేందా ఆ అమ్మాయి అక్కడుంచి కదిలివెళ్ళి పోతోంది తలొంచుకుంటూ. ఈ రాస్కేలో ఏదో చేసుంటాడు. ఆ అమ్మాయికి ఈ పెద్దవచ్చెట్లు చూసి చిరాకేసి అక్కడ నుంచి కదిలి పోయింటుంది. ఆ అమ్మాయిమీద అనవసరమైన కూతలు వయ్యడతే గాకుండా పండపోటి పెద్దవకి. మంచి పిల్లకాబట్టి సహించి మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోతోంది. మరోతయి లేనా ఎంతరాద్దాంతం చేసుండేదిపాటికి. ఆ పెద్దవతో పాటు తనూ తలొంచు కోవాలొచ్చేది. పరుగెత్తు కొన్నున్నాడు రాంజీగాడు, రాసి పెద్దవని...

“రమ్మని సొంజ చెస్తూంటే చూసి కూడా రాఫేం రా ఫూల్. నావెనకేరా, నాదగ్గిర సారాకు నే మళ్ళి వీలిం చింబా కా” నుడిగాలిలావొచ్చినవాడు మర్నా అలానే వెళ్ళిపోయి రెండంగల్లో చేరాడు ఆ అమ్మాయి వెనకి. వీటి బాధ పడలేక తలొంచుకుని మర్యాదగా వెళ్ళిపోతున్న ఆ అమ్మాయి వెంట నడు వీడవటం చూసి పళ్ళుకాంగొడవాఁ అన్నంత కోపవొచ్చిందినాకు! వద్దురా మంచిదికాదు అని చెప్పటాని కయినా వాడేదీకే అప్పటికే నాకు చాలా దూరంలో వున్నారె వాళ్ళిద్దర

రోడ్డుకి చెరో పక్కానడుచుకుంటూ ఎప్పటికీ కలవని రెలుపట్టాలా! ఇవాళ ఏదో గొడవతేనేగాని వూరు వనేలా లేదు వీడు. ఈ సాయంకాలం వీడితో కలిసి రావడమే తప్పయింది. ఏఁ వనుకున్నా అక్కడ నుంచి కదిలి వాళ్ళిద్దర్నీ ఫోలో అవక తప్పలేదునాకు! ఆ అమ్మాయి వెంట వాడు, వాళ్ళవెనుకనేను అయిదారు నిమిషాల తేదాలో కదిలివెళ్ళటం బస్ స్టాపులో నించున్న జనం అసహ్యంగా చూడటం గమనించ పోలేదు నేను. కాని ఏంచేగలను ఇవాళ రాత అలావుంటే!

వాళ్ళకు కొద్దిదూరంలో నడుస్తున్నా నేను. ఈసారి రాంజీగాడు ఇంచుమించు ఆమెపక్కకాస్త ఎడంగా చేరి నడుస్తున్నాడు. మాటలేదు నుంతిలేదు. రోడ్డుమీద వాళ్ళకెదురుగా వొచ్చేవాళ్ళూ వాళ్ళ వేషే వాళ్ళ వాళ్ళు వెనక్కి తిరిగి వాళ్ళిద్దర్నీ వింతగా చూడటం గమనిస్తున్నాను. నడిరోడ్డు మీద ఆ అమ్మాయి పరువు ఎంతతియ్యలో అంత తీస్తున్న ఆపెద్దవన్నూంటే వొళ్ళు మండుతోంది నాకు. ఇలాటి పెద్దవలున్నంత కాలం పరువు మర్యాదగల వటుంబంబోని ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళు సమస్యలు కానా? చాలా దూరం వొచ్చేసేం. అర్ధంపర్ధ లేకండా ఇలా నడవటం నాకు చిరాగానూ అసహ్యం గానూ వుంది. రోడ్డుమీద వెళ్తున్న ఏమర్యా దనుడి తోనయినా “వొంటరిచాన్నని వెంటాడి అల్లరి పెడుతున్నాడు చూడండి అబ్బాయి అని చెప్పేనలుకుమా పోగయి వాడి వొళ్ళు హూసం చేద్దుకుకదా. ఆపని చెయ్యడేం ఆ అమ్మాయి? కనీసం తనయినా ఏయ్ మిస్టర్ ఇలా వెంటపడి అల్లరిచెయ్యటం నుంచి వద్దతి కాదు. విహేవ్ వల్ విత్ అదర్స్” చెప్పడేం ఆ అమ్మాయి? ఆమె ప్రవర్తనా నాకు అర్ధంకావటంలేదు. వొకవేళ అలా తనింటిచాకా నడవనిచ్చి ఇంట్లో దూతి వాళ్ళవాళ్ళని పంపించి దేమాకుద్ది చేయిస్తుందా ఏఁవీటి కొంపదీసి! అది చూడటానికయినా ఈ వాళ వాళ్ళ వెంట ఎంత దూరంచయినా నడవాలింటే! చీకటి వడటం మొదలయింది. వీధి దీపాలు వెలిగాయి. వోకిళ్ళి కొట్టు దగ్గి రాగి నీగ రెట్టుకొని ముట్టించాను, కా సురీల్ కలి గింది. విచ్చల విడిగాజనం తిరుగుతున్న రోడ్డువొదిలి ఒక్కగుండులోకి మళ్ళించామె. నడకవేగం హేచ్చించి ఆసందు మలుపు తిరిగిన నాకు వీధిరైటు క్రీసడలో ఆ

అమ్మాయి అని రాంతో మాట్లాడటం కనిపించింది! అది సంగతి. నదిలో దుమిక రను అల్లరిపాలు. కానీంనా నిర్మానుష్యమైనవోటుకి తీసుకొచ్చి చివారే స్త్రోమన్న మోటా! నందికిం కనక కథన పదిమందిచేతా తాన్ని అరత్పించుతుని బయటపడ్డాడు. "చేసిన నిర్మాణం చాలా గానీ పకవడ" అని వాడిన్నా అనుచీవాట్లు నేనుకూడ వేర్వేరుని వాళ్ళకి చాలా దగ్గరగా వెళ్ళినాను.

"రూ: మెక్కడ?" అని చిరునవ్వుతో అ అమ్మాయి అడిగిన ప్రశ్నవినిపించి భూమికి కాళ్ళంటుకు పోయాను.

"కీలే తుక్కాతికి నీ పీతో" రాంతనవ్వుకూ నన్ను చూపించాడు.

"రివూవో ఆటోవో పిజివండయలే మళ్ళీ ఫస్ట్ హా సిటీకూ విడిచి పెట్టేసరికి నదింట్లో వుండాలి" అంటున్న అ అమ్మాయి మూరూం పిల్లలెట్లు క్రీడల్లో చాలా విశ్వ రంగా కనిపించింది నాకు.

"మంజుల వోలేపోయింది గాని బలేభాష్యు కొట్టావు గురూ! తుక్కాతికి నీకే గురూ అక్కవ్వచంకానూ! ఇన్నాళ్ళి నావేటలోనూ ఇంక అంతకైన పిట్ట దొరుకలేకపో నన్ను" అంటున్నాడు రాంత.

నా కృష్ణ పూవాచి మోటా మిగలేదు. నేను చూస్తోంది కలా? నిజంకా? అన్న ప్రాంతిలోంచి కేవ గోలేదింకా కేవ!

"ఏదిటి కంకెలంటున్నారన్నీ" అడిగిండా మె నియామకగా "అ ఏంలేమా నుద్విలాంటి దాని వికాదని మోకాడు పాపం" రాంత... "అయినలా అనుకోడంకా రక్కె: వుంది? కడుపు బరక్క ఇలాటి నిక్కవ్వు బరుకు... నరెండి చెప్పకొన్న వికుగొచ్చేంక వెద్దకధ... పకండి" అని...

"వడరా బాబూ కొయ్య బొమ్మలానించుండి పోయా వేంటి? మికాయుండటాంటి అమ్మాయిని ఎదురుగా వుండుకొని తొట్టవస్తూ వేరాభూక! గో ఎ హాక."

రాంత మోటా నావేటిలో కూలాల్లా దిగబడు తున్నాయి!

ఇంకొక్కడుగం అక్కడ నిలబడటానికీ నావొక్క

కంపరం వెతుకవట్టుంది. కేలులో వున్నవోటు తెక్క అణా వెట్టకంకా రాంత చేతిలో పెట్టి పరుగెత్తివట్టు అక్కడ నుండి వడివొచ్చేస్తున్న నా కడుక రాంత గాడి నవ్వుతో కృతీకలవు తున్న అది నవ్వు. నాకే వికుండర పోలేదు.

అదిగో అడుగుడు ఈ క్రమంచలలో వున్న అణు అంతటి మిథా అపహ్యాం ఏర్పడింది!

కారణం? అదివేడిపంలేవూనన్న భయం!!!

మున్ వారు:—అయ్యో ధర్మం.

ఇంటాయన:—మీ కన్నిసార్లు చెప్పాలి? అదివారం 5 గంటలకు రమ్మని. పోండి! అదివారమే రాండి.

మున్ వారు:—ఆ వారాలు, గంటలు మా కేం తెలుస్తా దండి? వారాలు, దినాలు తెలుపే చీరొకటి కొనివ్వండి. మీరన్నట్టే ఆరోజు వస్తాం మున్కి.

—కె. గోవిందరావు, ఆనుజాతవలన.

కమాదడు:—నేను క్రేమించిన ఆ సరోజనే తెల్లీ చేసుకుంటాను, తోచాలే నా! బన్నలో వెళ్ళకద్దు.

కండ్రి:—దేనికైనా మంచిది తెల్లీకనుండు చిప్ప కటి కొని రేకేగా పెట్టుకో!

—కోరారవనయిది, కేశాని.

కాలికాడు:—ఏటి బాబయ్యో, యెప్పుడు కాలి అడిగినా కేపురా, మాపురా అంటారు అంలేగాని ఫలానా అప్పుడు రమ్మనకూడదూ?

యజమాని:—అయితే ఫలానా అప్పుడురా!

—టి. జనార్దనరావ్, కెంజిమూడ,

“కథాంజలి”లో వెలువడే కథలన్నీ కేవలం కల్పితము. ఎవరినీ ఉద్దేశించి వ్రాసినది కాదు. రచయితల రచనలకు మేము ఏమాత్రము బాధ్యులుకాదు. —నంజీబీరూ.